Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind

Titel: BREV TIL: Moltke-Hvitfeldt, Gebhard Léon FRA: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind (1866-09-27)

Citation: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind: ”BREV TIL: Moltke-Hvitfeldt, Gebhard Léon FRA: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind (1866-09-27)”, i *Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (1. bind)*, Henrik Koppels Forlag, s. 300. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001825006-001-shoot-L0018250060010196.pdf (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Udenrigsminister Grev Frijs til Grev Moltke-Hvitfeldt, Gesandt i Paris

.

Kjøbenhavn, 27. September 1866.

Deres Høivelbaarenheds Samtale med Hr. de la Valette synes ikke at love nogen videre energisk Optræden af den franske Regering i Berlin til vor Fordeel. De Rygter som Aviserne have meddeelt om Skridt, som den russiske Regering nylig skulde have gjort i vor Interesse hos det preussiske Cabinet, have vi ingen særlig Grund til at antage for at være begrundede. Lord Loftus har derimod vistnok havt 2 Samtaler med Grev Bismarck i hvilke han efter Ordre har udtalt hvor stor Priis den engelske Regering vilde sætte paa en for os gunstig Opfyldelse af Fredstraktaten m. H. t. Slesvig, men den preussiske Minister viste kun liden Imødekommen mod dette Skridt. Han henviste til den tydske Befolkning i Nordslesvig navnlig i Byerne og fremhævede at medens Landbefolkningen vistnok var dansk, vare derimod de høiere Classer væsentlig tydske. Endvidere paastod han at den danske Nations Sindelag mod Preussen var saa fjendtligt at dette Lands Regering aldrig vilde kunne stole paa Danmark som en Allieret og at man derfor nu efterat have befæstet Als og Dybbøl, ikke mere kunde opgive disse Stillinger og udsætte sig for senere paany at maatte erobre dem osv. — Endelig er det et Datum der bedre end noget andet tjener til at belyse Situationen, at den kongelige Regering ikke hverken giennem den danske Gesandt i Berlin eller ved den herværende preussiske Gesandt har modtaget nogensomhelst Meddelelse om at en eventuel Tilbagegivelse af Nordslesvig paatænktes, end sige naar, hvorledes og i hvilket Omfang. Tvertimod er det Deres Høivelbaarenhed bekjendt at det Forsøg, Kammerherre Quaade for nogen Tid siden giorde i Berlin for at bringe Sagen paa Bane i en Samtale med Hr. v. Bismarck mødte en særdeles kold Modtagelse hos denne Minister.

s. 301Under disse Omstændigheder er der kun meget lidet Haab om at denne Sag for Tiden vil kunne finde en endelig Afgiørelse som svarer til vore billige Ønsker, og der er endnu mindre Udsigt til at den kongelige Regering ved egne Bestræbelser kan udøve nogen Indflydelse paa Udfaldet.

Ikkedestomindre maa jeg ansee det for at være den kongelige Regerings Pligt at giøre det Lidet, som den formaaer, for at virke til Sagens Fremme. Jeg veed at Deres Høivelbaarenhed vil følge den samme Betragtning, og forsaavidt det fremdeles maatte vise sig at den keiserlige Regering ikke troer at kunne anvende nogen betydelig diplomatisk Pression paa Cabinettet i Berlin i dette Spørgsmaal, vil Deres Høivelbaarenhed idetmindste søge at opnaae at Hr. Benedetti griber Leiligheden til at omtale Sagen til den preussiske Udenrigsminister, som et Anliggende, for hvilket den keiserlige Regering fremdeles bevarer sin Interesse. Nytter det ikke til Andet, tør vi i alt Fald haabe paa denne Maade giennem Dem at erfare, hvad man i Berlin agter at giøre, thi som ovenfor bemærket ere vi endog uden nogen Antydning herom. Men sluttelig beder jeg Dem ogsaa bestemt at oplyse om det Ubegrundede i Grev Bismarcks ideligt tilbagevendende Paastand om at Danmark skulde være besjælet af et uforsonligt Had til Preussen. *) Naturligvis kan Grev Bismarck ikke forlange at vi skulde nære særligt venlige Følelser ligeoverfor en Stat der har behandlet Danmark saa ubilligt, men ligesaavist er det at han bedre end nogen Anden maa vide hvor langt det var fra at Danmark under de sidste for Preussen saa faretruende Conjuncturer pønsede paa at slutte sig til dets Fjender, da vi tvertimod, som ogsaa Deres Høivelbaarenhed og det franske Cabinet bekjendt, tilbøds. 302Preussen paa visse Betingelser vor Alliance. Ligesaa lidt som Regeringen saaledes skulde have beviist Fjendskab mod Preussen, har Befolkningen her ved nogensomhelst Demonstration ladet see noget Had til det preussiske Folk. Tvertimod er det ved enhver Leilighed udtalt offentligt, naar Forholdet til Preussen kom paa Bane, at naturlige og politiske Hensyn maatte tilraade Danmark at søge at stille sig i et varigt venskabeligt Forhold til sin mægtige Nabo, og at den eneste Hindring herfor vilde være fjærnet, saasnart den danske Deel af Slesvig var os tilbagegivet. Langtfra altsaa at Hr. v. Bismarck i Tilstædeværelsen af et saadant paastaaet Had hos det danske Folk kan finde nogen gyldig Grund til at unddrage sig en loyal Opfyldelse af den ved Freden i Prag paatagne Forpligtelse maa han vide at han netop herved vilde opnaae en virkelig Forsoning med Danmark. Det Hele er øiensynligt et blot Paaskud, men det vilde være ønskeligt at andre Cabinetter og navnlig det franske *) indsee dette ligesaa godt som vi giøre det.

Koncept med P. Vedels Haand.